

ter, men endogsaa med Amternes. At saadanne Vedtægter kunne kaldes Love paa et begrændset Omraade og med et meget begrændset Omfang, skal jeg ikke modsige — en Strid derom vilde jo kun være en Strid om Ord —, men det forekommer mig, at detsom man vil søge den store Betydning af Kjøbstadvedtægterne deri, at de afgive en bindende Regel for Indvaanerne i et bestemt District, saa maa man nødvendigvis ogsaa komme til ved Lovparagraffer at fordrø forelagt hele Rækker af andre Vedtægter. Gjelber nemlig ikke det Samme f. Ex. om Sundhedsvedtægterne; ere de ikke ogsaa bindende Regler for de Communer, i hvilke de ere vedtagne? Jeg maa saaledes vedblivende paastaae, at jeg ikke seer den fjerneste Grund til undtagelsesviis — thi hidtil har det heldigviis været Undtagelser — i nærværende Lovforslag at indsette en Bestemmelse om, at slige Vedtægter skulle meddeles Rigsdagen, være sig nu, at denne Meddelelse skal forstaaes saaledes, at et Exemplar skal sendes til den samlede Rigsdag, eller at der skal sendes den 150 Exemplarer til Ombeling blandt Rigsdagens Medlemmer.

Formanden: Den høitærede Minister har Ret i, at det ikke hører hjemme her i Salen at komme ind paa de mundtlige Forhandlinger, der have været førte i Udvalget; det er en Regel, der har været fulgt, saalænge Rigsdagen har været, men rigtignok i større eller mindre Grad. At Reglen er rigtig, træder ogsaa frem nu, da der er fremkommet modsigende Ytringer om, hvad der er sagt eller foregaaet i Udvalget. Jeg skulde derfor meget ønske, at denne Forhandling om, hvad der er passeret i Udvalget, maa indskrænktes til det mindst Mulige; det vil være vanskeligt aldeles at affære den, da man nu engang er kommen ind paa at modsige hinanden.

Krieger: Maafee jeg blot maatte gjøre den Bemærkning, at, hvad jeg før omtalte, det var en skriftlig Meddelelse fra den ærede Indenrigsminister; hvis den ærede Indenrigsminister senere vil gennemlese, hvad jeg sagde, naar det kommer i Tidenden, er jeg overbevist om, at han vil see, at jeg

ikke ved mine Ytringer gjorde mig skyldig i nogen factist Urigtighed, thi hvert Ord, jeg har sagt, var bogstaveligt rigtigt. Ønskede den ærede Minister at tilføie Noget, stød det jo til ham, men det kunde ikke komme i Strid med, hvad jeg sagde. Den ærede Minister har vistnok ikke ganske nøie lagt Mærke til, hvad jeg sagde, men jeg skal med Fornøielse forstaae Thinget for en videre Forhandling derom og derimod senere, hvis den ærede Minister lægger Vægt derpaa, mundtlig forklare ham det.

Med Hensyn til det sidste af den ærede Minister omtalte Spørgsmaal vil jeg endnu blot bemærke, at det dog forekommer mig at være besynderligt, at det kan oversees, at det ikke gaaer an at sammenligne de mindste Kjøbstadcommuner med de største Landcommuner. Det forekommer mig ligeledes, at vi dog maatte kunne blive enige om, at det ogsaa gjør nogen Forskel, om man har to kommunale Instanser, som paa Landet, eller kun een som i Kjøbstæderne. Men fremfor Alt synes det mig at maatte være indlysende, at det nu engang er saa, at der i denne Kjøbstadcommunallov skal gives de samme Regler, forsaavidt Reglen naaer, for samtlige Kjøbstæder, og at det er aldeles notorisk, at der er en principiel Forskel i Omfanget og Betydningen af de Vedtægter, hvis Udarbejdelse er nødvendig for denne Lovs Gjennemførelse, og de Vedtægter, som ere omhandlede i Landcommunalloven. Jeg har derhos tidligere gjort gjældende, at, om man ogsaa gjorde et Fremskridt ved Kjøbstadcommunalloven i Sammenligning med Landcommunalloven, saa var det jo ikke nogen Ulykke; man maa dog have Lov til at gjøre Fremskridt. Hovedsagen for mig er imidlertid, at der her er en principiel Forskel tilstede, og det er mig utvivlsomt, at den ærede Minister, naar han noget længere vil overveie denne Sag, let vil see, at den Sammenligning, som jeg drog med Forholdet ved de vestindiske Anordninger, var principielt fuldkomment rigtig. Jeg tilstaaer for min Deel gjerne, at jeg ikke troer, at Udvalget vilde have stillet Forslaget om Vedtægternes Meddelelse, dersom det havde ventet, at det i Dieblirket vilde møde saa stærk Modstand hos den ærede Minister; men, efterat Forslaget er stillet, er det vor Pligt at forsvare